

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Avgvstini Valerii, Veronensis Episcopi, De Rhetorica
Ecclesiastica Libri III. Perqvam Ervditi**

Valiero, Agostino

Coloniae, 1582

Quomodò commouendi sint senes. Cap. XXVIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69050](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69050)

negligentia sua, aut indulgentia, filij sui deteriores euaserunt: hac à parentibus postulari, vt filij in ijs erudiantur, quæ ad religionem Christianam pertinent: eum, qui docet filium suum, (vt scripturæ sacræ verbis vt amur) laudari in illo, & in obitu suo non tritari: filium sapientem, lætitiã afferre patri suo: filium stultum, mœstitiã esse matris suæ. Multa occurrēt hoc loco, quibus ignauitiã parētum multorum Ecclesiasticus orator possit reprehendere; quòd multi corrumpunt filios suos exemplo: quòd vltionum eos ministros atque hæredes, vt perpetuò sint miseri, efficiunt: quòd eos discipulos atque adiutores ad occidendos homines vsura, multi exhibeāt: quòd duritia sua filios suos ad iracundiam prouocent, & ita prouocent, vt pusillo (vt inquit Apostolus) animo fiant; quòd plerunq; accidit incontinentibus patribus, qui nouis aut nouercarum, aut meretricum amoribus irretiti, paterni amoris obliuiscuntur: quorum ignominia, ante oculos auditorum, interdum Ecclesiastico oratori est ponenda; eorum maxime, qui patrimonium, quod à parentibus acceperunt, & filijs suis deberent relinquere, iam imminuunt.

Quomodò commouendi sint senes.

Cap. XXVIII.

QUIA diximus distinctos auditores etiam ætate, vt alij sint senes, alij iuuenes, alij media ætate consistentes, hac sumus contenti distinctione; quia exquisitam illam distinctionem ætatum, non est neccesse in medium proferre. Ad senes conuertendus est sermo: qui ob usum rerum, quem habent, cum metuant falli, sine

suspiciosi, sint timidi, sint auidi, sint difficiles ad speran-
 dum, sint etiam plerunq; inuerecundi: Ecclesiasticus o-
 rator cum illis ita agat, vt ostendat, hoc illis tantum me-
 tuendum esse, nè à se ipsis laedantur, nè se ipsos ignorent,
 nè nimium se ipsi fallant, nè temerè iudicent: honores
 huius seculi, opes, quibus tantoperè delectantur, suspectas
 habeant: illam timiditatem, que, refrigescente calore,
 illis inest, conuertant ad humilitatem amplectendã: con-
 fidant in Domino, in quo qui confidit, nunquam confusus
 est: prudentiam suam, qua didicerunt fallaces esse ho-
 minum spes & incertas cogitationes, non tanti faciant,
 vt promissiones Dei, eiusque liberalitatem, eadem men-
 sura, qua pollicitationes mundi, qui cum sit hypocrita,
 semper decipit, metiantur: si qui eos magnificare non
 videntur, non admodum curent: vereantur Deum, cuius
 oculis patent omnia: misericordiam, ad quam, natura
 quadam infirmitate, sunt inclinati, exerceant: profint
 consilio: auctoritate, qua possunt, doceant, qua vsus illos
 docuit: vicinorum filios, filios suos putent, hortentur, re-
 prehendant, subueniant: si verò diuites sunt, quo minus
 opibus egent, breuè ex hac vita migraturi, eo libentius
 eas communicent egentibus: cum natura beneficio, tyran-
 nide impura voluptatis sint liberati, dent operã, vt hono-
 rum & diuitiarum cupiditate se liberent: & vt in rebus
 humanis, fluxis & caducis, prudentia et longo vsu edocti,
 nihil audeant affirmare; addant quin potius semper, for-
 tase; ita etiã, cum detrectatores aut maledicos audiunt,
 inculcent, fortase non ita se res habet: & cum in rebus
 agendis, moderationem quandam præ se ferant, eandem
 moderationẽ adhibeant in expetendis honoribus, in optan-
 da hac

da hac vita. Ad hunc locum pertinent ea, quæ S. scribit Apostolus ad Timotheum: Senes sobrij sint, pudici, modesti, sani in fide, in dilectione, in patientia: anus in habitu sancto, non criminatrices, non multo vino seruientes, ut prudentiam doceant. Cauebit Ecclesiasticus orator, nè senes increpet; hortetur eos potius, ut patres; iuuenes ut fratres; anus ut matres; adolescentulas ut sorores in omni castitate: cõmemoret parum interesse, etate quis an moribus sit iuuenis: delicato & voluptuario sene nihil excogitari posse infelicius.

Quomodo commouendi sint iuuenes, & medio ætate consistentes.

Cap. XXIX.

AD iuuenes verò sermonem conuertens Ecclesiasticus orator, quoniam facile sperant, & quia sunt rerum ignari, & quia abundant sanguine; ostendat quàm incerti sint exitus rerum, & quàm periculosum sit, de diuina misericordia nimium confidere. Cùm verò plerumq; ad liberalitatem sint propensi, cùm nesciant, quanto labore parentur opes; ostendat prodigalitatem esse multorum criminum originem: & eum, qui subtrahit aliquid patri suo, aut matri, grauissimè peccare. Cùm verò etiam ad magnanimitatem inclinati videantur, magnanimitatem Christianam affirmet in animi perturbationibus sedandis, & in remittendis iniurijs, quæ maxima victoria existimanda est, esse positam: & moneat, quando natura beneficio non sunt suspiciosi; caueant, nè decipiantur facillè, ne voluptate capiantur; nè pessimus consultor mundus, eos id minimè cogitantes, in aciem sa-